

Leng keng leng keng... TÀU ĐIỆN ƠI! (Thư gửi bạn)

● THỤY ANH, từ LB Nga

Bạn có cùng ký ức thơ với mình... Về tiếng tàu điện leng keng buổi trưa, buổi chiều trên các con đường Hà Nội. Trục đường tàu điện mình đi là từ Mơ lên Bờ Hồ. Mình xuống ở Hàng Bài, gốc gỗ gõ lọc cọc trên đường, đi bộ từ Hàng Bài qua một con đường dài để đến Bệnh viện Việt - Xô thăm ông nội hằng ngày...

Năm ấy mình 8 tuổi, ít nói lắm (*không như bây giờ*). Mình nhớ tiếng tàu điện leng keng, và hình như “*người bán vé áo bành tô cũ nát*” như trong bài thơ của Phan Vũ vậy. Nhưng Phan Vũ còn viết:

“Leng keng, leng keng,
Tiếng chuông reo hay lời kêu khổ...”

Thời ấy, có khi người lớn thấy khổ. Mà khổ thực. Một thời ăn chẳng đủ no. Bo bo, mì sợi đong thay gạo. Người lớn ai cũng hốc hác. Nhưng trẻ con thì không thấy khổ. Tiếng tàu điện đối với mình là một khúc nhạc vui. Mình thích được đứng ở toa cuối, nhìn qua cửa sổ thông thoáng không có kính, xem hai bên người ta đạp xe theo tàu như thế nào, ngắm cái đường ray chạy theo mình ra sao. Mà hồi đó dốt lắm, thấy có đoạn đường ray tách nhau ra làm chỗ tránh tàu, thì cứ ngạc nhiên mãi không thôi... “*Tại sao đường ray tự động tách ra nhỉ? Tại sao nó biết chỗ này sẽ có hai con tàu*

đi qua?” Đơn giản thế mà không hiểu được, mà cứ nghĩ mãi cho đến khi nào quên không nghĩ nữa..

Thường mình cứ phải cuốc bộ từ Bách Khoa xuống chợ Mơ, đợi tàu ở đó... Rồi khi về lại từ Mơ mà về Bách Khoa. Thế mới sinh ra một vụ nhảy tàu, tưởng chết. Qua Trại Găng, tàu đi chậm lại, mình thấy các thanh niên nhảy xuống, trông ngon ơ. Thế là quyết tâm bắt chước!... Tàu đi qua cổng Bách Khoa ở Bạch Mai, nhảy oạch một cái xuống, ngã quay lơ... nằm ngay sát bánh sắt của tàu.. Ơ ơ, nghĩ đến giờ vẫn còn run. Túc thì một đám đông xúm ngay đến. Người mắng mỏ, người xuýt xoa... Những người đi ngang qua đó bằng xe đạp chắc hẳn đã tưởng có tai nạn thật rồi.

Mình nhớ hồi ấy, vé tàu là một đồng, hay một hào nhỉ? Chỉ nhớ đơn vị là một đồng xu tròn. Mỗi lần đi, mẹ lại phát cho hai đồng xu tròn. Có một lần chú soát vé quên không thu tiền của mình. Thế là mình... tự thưởng cho mình một cái kem! Hư nhỉ? Nhưng mà kệ,